

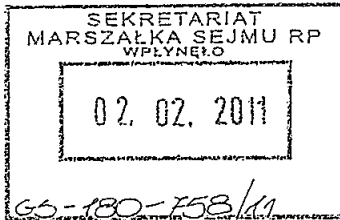

PRZEWODNICZĄCY
Krajowej Rady Radiofonii
i Telewizji

KRRiT - 070 - 5/0247/M - 2

Do druku nr 3812

Warszawa, 1 lutego 2011 roku

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu RP

Szanowny Panie Marszałku,

Poniżej przedstawiam zestawienie zmian postulowanych przez KRRiT w ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, zarówno związanych z procesem implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywą o audiowizualnych usługach medialnych - dalej zwana „dyrektywą”) jak i zmian, których zasadność wynika z doświadczeń KRRiT w stosowaniu przepisów ustawy, a które bezpośrednio z procesem implementacji nie są związane.

I. Proponowane zmiany związane z procesem implementacji dyrektywy.

1. Definicja „audycji”.

KRRiT proponuje zastąpić spójnik „lub” po wyrazie „przeznaczenie” spójnikiem „i”. Wskutek tego audycją będzie tylko taki element programu, który ze względu na wszystkie łącznie kwalifikatory wymienione w definicji, tj. treść, forma, przeznaczenie i autorstwo stanowi odrębną całość. Żaden z tych kwalifikatorów nie może być pominięty.

2. Definicja „audycji dla dzieci”.

Proponowana w projekcie definicja „audycji dla dzieci” nie jest w ocenie KRRiT konieczna w świetle zakazu przerywania audycji dla dzieci reklamami oraz wobec

możliwości określania warunków prowadzenia działalności reklamowej w drodze rozporządzenia KRRiT.

KRRiT proponuje usunąć projektowaną definicję z katalogu definicji ustawowych zawartego w art. 4 ustawy o radiofonii i telewizji.

3. Definicja „lokowania tematów”.

Analiza projektowanych art. 4 pkt 23 i 24 ustawy, prowadzi do wniosku, iż zakresy definicji „lokowania produktu” oraz „lokowania tematu” pokrywają się, co powodować będzie, iż zastosowanie ich w praktyce będzie utrudnione. Znaczenie tych definicji jest istotne z uwagi na inne stosowanie do pojęć zawartych w przepisach materialnych, w szczególności gdy mają one znaczenie represyjne lub ograniczające swobodę działalności gospodarczej nadawców oraz dostawców usługi medialnej. Należy przy tym wskazać, iż sama dyrektywa nie definiuje „lokowania tematów”.

KRRiT proponuje następującą definicję:

„Lokowanie tematu to wpływ strony trzeciej, mający na celu prezentowanie określonych tematów czy nawiązań zgodnych z celami, dążeniami i poglądami płacącej za to strony, w sposób który narusza niezależność redakcyjną dostawcy usług medialnych.”

4. Przekazy tekstowe.

KRRiT proponuje, by w art. 4 w pkt. 26 po wyrazie: „telewizyjnego” dopisać wyrazy: „lub radiowego”.

Już obecnie z wykorzystaniem RDS-u w programach radiofonicznych są przekazywane teksty, a w przypadku radia cyfrowego mogą być rozpowszechniane nieruchome, a nawet ruchome obrazy. Już obecnie w art. 19 ust. 2 mówi się o przekazach tekstowych w programach radiowych.

5. Wprowadzenie możliwości obniżania ustawowego poziomu audycji europejskich i audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim o audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych wytworzone w okresie pięciu lat przed rozpowszechnieniem w programie.

Art. 17 dyrektywy nie wskazuje udziału jaki w czasie przeznaczonym na audycje europejskich producentów niezależnych powinny stanowić audycje nadawane w okresie pięciu lat od daty ich produkcji. Dyrektywa wskazuje jedynie, że udział ten powinien być „odpowiedni”. Ustawa o radiofonii i telewizji jest w tym zakresie mało

elastyczna (sztywno określona kwota bez możliwości jej obniżenia w uzasadnionych przypadkach), co utrudnia powstawanie nowych programów poświęconych prezentowaniu np. starszych dzieł kinematografii, oraz programów poświęconych kulturze i sztuce, w których są prezentowane audycje starsze niż 5 lat.

W związku z powyższym należy rozważyć, możliwość obniżania udziału takich audycji poprzez wprowadzenie upoważnienia do wydania rozporządzenia KRRiT, które określi niższy udział takich audycji w programach telewizyjnych, w których ze względu na wyspecjalizowany charakter programu brak jest wystarczającej liczby tych audycji. Odpowiedni przepis mógłby zostać dodany jako ust. 3 w art. 15a ustawy.

„3. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, niższy udział audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie dla programów telewizyjnych, dla których ze względu na wyspecjalizowany charakter programu brak jest wystarczającej liczby tych audycji.”.

6. Wylączenie przepisów art. 15 ust 1 i 3 oraz 15a dla programów o zasięgu lokalnym.

Ustawodawca może skorzystać z możliwości jaką przewiduje art. 18 dyrektywy i zwolnić takich nadawców z obowiązków w zakresie tzw. „kwot programowych”.

Przesłanką do zwolnienia nadawców programów o zasięgu lokalnym z tych obowiązków może być fakt, że programy te mają niewielki wpływ na promocję i rozwój produkcji europejskiej ze względu na małą widownię i niewielki kwartalny czas nadawania.

Natomiast koszty ponoszone przez nadawców lokalnych związane z zapewnieniem ustawowego udziału ww. kategorii audycji oraz związanych ze sprawozdawczością są nieproporcjonalne do efektu jaki zakłada ustawodawca i Komisja Europejska. Należy również mieć na uwadze i to, że po implementacji w związku z większą liczbą podmiotów zobowiązanych do realizacji kwot ekranowych, wzrosną również obciążenia KRRiT (a co za tym idzie i koszty) w związku z kontrolą tych podmiotów. W związku z powyższym KRRiT proponuje dodanie nowego art. 15c:

„Art. 15c. Krajowa Rada może określić w drodze rozporządzenia kategorie programów telewizyjnych do których nie stosuje się obowiązków określonych w art. 15 ust. 1 i 3 oraz w art. 15a ze względu na niewielki wpływ tych programów na promocję i rozwój produkcji europejskiej, w szczególności programów o zasięgu lokalnym bądź rozpowszechnianych w sieciach kablowych”.

7. Modyfikacja wytycznych do wydania rozporządzenia KRRiT zawartych w art. 15 ust. 4.

Proponujemy ograniczenie wytycznych delegacji ustawowej do następującej redakcji:

„- uwzględniając konieczność zachowania proporcji audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim i audycji europejskich”.

Zmiana polega na usunięciu sformułowania: „wpływ danej kategorii programów na odbiorców i zróżnicowanie kulturowe audycji i utworów w programach”. Niejasne jest co projektodawca rozumie pod pojęciem „kategorii programów” oraz „zróżnicowania kulturowego audycji i utworów w programach”.

8. Doprecyzowanie dotyczące ogłoszeń nadawcy niestanowiących autopromocji (art. 16 ust. 5 pkt 1 ustawy).

KRRiT proponuje modyfikację upoważnienia KRRiT do wydania rozporządzenia na podstawie art. 16 ust. 7 poprzez nadanie następującego brzmienia pkt 6:

„6)szczegółowe wymagania dotyczące ogłoszeń nadawców, o których mowa w ust. 5 pkt.1 i sposób ich umieszczania w programach”.

Rozszerzenie art. 16 ust. 7 pkt.6 projektu Ustawy o zapis „...i sposób ich umieszczania w programach” umożliwi Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji określenie w rozporządzeniu, kiedy można takie ogłoszenia emitować. W trosce o widza można będzie np. określić, że tego typu przekazy mogą być emitowane wyłącznie pomiędzy audycjami. Wyeliminuje się w ten sposób bardzo uciążliwe dla odbiorcy zakrywanie części ekranu w trakcie filmów, seriali i innych audycji. Pozwoli to również na neutralizację negatywnego wpływu, jaki dotychczasowa praktyka emisji zapowiedzi audycji wywiera w sferze możliwości kompleksowego odbioru i integralności przekazu.

9. Wprowadzenie w projektowanym art. 16a przepisu interpretacyjnego dotyczącego przerywania audycji.

Przepis dodany w art. 16a po ust. 4 mógłby mieć brzmienie:

„5. Za przerwanie audycji uznaje się każde nadanie reklamy lub telesprzedaży w trakcie trwania audycji”.

Zmiana taka miała by na celu dostosowanie ustawy do stosowania reklamy na podzielonym ekranie tak by zapewnić, że również do tego typu reklam będą w pełni stosowane przepisy określające minimalny okres pomiędzy kolejnymi przerwami.

Należy wskazać, iż zgodnie z przyjętym przez Komisję Europejską Komunikatem wyjaśniającym niektóre aspekty przepisów o reklamie telewizyjnej zawartych w dyrektywie o telewizji bez granic (Dz. U. WE z dnia 28 kwietnia 2004 r. Nr C 102) jeżeli taka technika służy do transmitowania reklamy w rozumieniu dyrektywy należy uznać, iż jest to reklama i podlega takim samym regułom jak inne przekazy tego typu.

10. Dostosowanie projektowanego art. 17a ust. 8 do brzmienia definicji lokowania produktu i ujednoczenie terminologii.

W art. 17a ust. 8 pkt 1 projektodawca posłużył się sformułowaniem „audycji zawierających lokowane produkty”. Proponujemy dostosowując pkt 1 do terminologii ustawowej nadać mu następujące brzmienie:

„1) szczególne warunki oznaczania przez nadawcę audycji, w których zastosowano lokowanie produktu, w tym wzór znaku graficznego, o którym mowa w ust. 2, ”.

Ponadto, w projektowanym art. 17a ust. 2 zdanie drugie, należy zapewnić widzom neutralną informację również o podmiotach świadczących lokowane usługi, które zgodnie z definicją mogą być przedmiotem „lokowania produktu” oraz dostosować ten przepis do brzmienia definicji „lokowania produktu” poprzez posłużenie się pojęciem „towaru”.

Art.17a ust. 2 zdanie drugie otrzymałoby brzmienie:

„Neutralną informację o producencie lub sprzedawcy lokowanego towaru lub podmiocie świadczącym lokowaną usługę oraz o samym towarze lub usłudze umieszcza się na końcu audycji.”.

11. Rozszerzenie obowiązku eksponowania audycji europejskich (projektowany art. 20e ustawy).

Należy uznać za zasadne, iż obowiązek eksponowania audycji europejskich w katalogu powinien się odnosić do obu sposobów promowania audycji europejskich, o których mowa w art. 20e ustawy. Odbiorca usługi powinien mieć łatwość wyboru audycji europejskich niezależnie od wybranego przez dostawcę sposobu promowania audycji europejskich a jednocześnie dostawca powinien zapewnić mu informacje w tym zakresie.

W związku z powyższym proponujemy następujące brzmienie art. 20e ust. 1:

„Art.20e. 1. Dostawcy audiowizualnych usług medialnych na żądanie są obowiązani do promowania audycji europejskich, w wybrany przez siebie sposób, w ramach świadczonych przez nich audiowizualnych usług medialnych na żądanie, przez:

1) przeznaczanie co najmniej 15% zawartości katalogu na audycje europejskie, 10% zawartości katalogu na audycje wytworzone pierwotnie w języku polskim i 5% zawartości katalogu na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych, , lub

2) przeznaczanie rocznie na produkcję lub zakup praw do audycji europejskich co najmniej równowartości 10% wydatków poniesionych w poprzednim roku kalendarzowym na wytwarzanie lub pozyskanie audycji w celu ich umieszczenia w katalogu

- oraz odpowiednie wyeksponowanie tych audycji w katalogu.”.

12. Właściwe uwzględnienie braku obowiązku uzyskania koncesji w przypadku rozpowszechniania programu wyłącznie w systemie teleinformatycznym.

Projektowany przepis art. 33 ust. 1a. winien uzyskać brzmienie:

„Nie wymaga uzyskania koncesji rozpowszechnianie programu telewizyjnego wyłącznie w systemie teleinformatycznym.”

13. Zapewnienie spójności z projektem ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (art. 44 ust. 5 ustawy).

Wskazany powyżej projekt przewiduje istotne zmiany w art. 43 ustawy a w szczególności rezygnację z ustawowej kolejności wprowadzania programów do sieci kablowej, w związku z czym należy zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie spójności obu projektów ustaw. KRRiT przekazała Ministrowi Infrastruktury szczegółowe uwagi wraz z propozycją treści przepisów do rozważenia i wykorzystania w trakcie prac legislacyjnych.

14. Wprowadzenie otwartego katalogu w projektowanym art. 44 ust. 6 ustawy.

W projekcie w art. 44 ust. 6 proponujemy wprowadzenie katalogu otwartego np. poprzez użycie wyrazów „w szczególności”:

„6. Wpis do rejestru zawiera w szczególności dane, o których mowa w ust. 3, z wyjątkiem adresu zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres siedziby.”.

Proponujemy dokonanie analogicznej zmiany w art. 44a ust. 4 w zw. z ust. 3 oraz 45a ust. 3 w zw. z ust. 2. Zmiana pozwoli na umieszczenie w rejestrze lub wykazie czynności wykreślenia z rejestru (wykazu) oraz innych informacji niezbędnych dla jego prowadzenia.

15. Modyfikacja art. 44 ust. 7 ustawy.

Dla zapewnienie terminowego wnoszenia opłat za rejestrację rozprowadzanych programów proponujemy następujące brzmienie art. 44 ust. 7 ustawy:

„7. Rozprowadzanie programu można rozpocząć, jeżeli organ rejestracyjny nie odmówił rejestracji w terminie miesiąca od daty zgłoszenia, pod warunkiem uiszczenia przez operatora opłaty, o której mowa w art. 42 ust. 1.”

16. Zmiana projektowanego art. 46a (procedura delokalizacji).

W art. 46a ust. 4 zawarto uprawnienie dla Przewodniczącego KRRiT do zakazania dostarczania na terytorium RP audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, którego dostawca jest ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej. Przepis ten nie określa formy wydania takiego zakazu. Ponadto, należy wskazać, iż ustawa zgodnie z projektowanym brzmieniem art. 1a znajdzie zastosowanie jedynie do dostawców ustanowionych na terytorium RP.

Przeanalizowania wymaga projektowana sankcja „wykreślenie z rejestru”. Należy dookreślić, iż chodzi tu o rejestr programów rozprowadzanych, o którym mowa jest w art. 44 projektu. Tym samym jedynym „środkiem” o którym tu może być mowa jest zakaz rozprowadzania takiego programu.

Warto rozważyć czy nie warto by wprowadzić także możliwości tymczasowego ograniczenie retransmisji takiego programu - jako środka mniej dolegliwego i w pewnych sytuacjach bardziej adekwatnego.

Z uwagi na fakt, iż rozszerzona procedura współpracy w sprawach delokalizacyjnych dotyczy usług nadawczych będących w obcej jurysdykcji krajowej nie ma podstaw odwoływać się do rejestru programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych, o którym mowa jest w art. 44a projektu – bo przedmiotem zgłoszenia do tego rejestru będą wyłącznie programy w polskiej jurysdykcji.

17. Uzupełnienie katalogu odesłań w art. 53 ust. 1 ustawy.

Przepis ten stanowi podstawę do nakładania kar pieniężnych na dostawców usług medialnych i co do zasady powinien gwarantować egzekwowanie wszystkich obowiązków wskazanych w ustawie. W związku z powyższym należy uzupełnić ten katalog o art. 37a, dotyczący obowiązku przekazywania przez dostawców sprawozdań finansowych. Należy również zauważyć, iż ustawa nie zawiera sankcji za naruszenie art. 43 ustawy (obowiązki typu must carry) przez operatorów rozprowadzających program.

Ponadto, przepis powinien zostać uzupełniony o zapis, który pozwoli wymierzyć dostawcy karę pieniężną w pierwszym roku nadawania w sytuacji gdy podstawą jej wymiaru jest poziom przychodów dostawcy z roku poprzedniego.

18. Art. 2 (zmiany w ustawie Prawo prasowe)

W komentowanym przepisie należy właściwie odesłać do przepisów ustawy o radiofonii i telewizji poprzez posłużenie się wyrazami „w rozumieniu przepisów ustawy o radiofonii i telewizji”.

19. Zmiany w przepisach przejściowych.

Wprowadzenie okresu przejściowego dla wejścia w życie zmiany definicji audycji europejskiej (zmieniony art. 15b ust. 1 ustawy), tak by weszła ona w życie z początkiem kolejnego kwartału.

W ustawie przyjęto jako okres rozliczeniowy kwartalne okresy czasu nadawania, co jest uzasadnione w szczególności składanymi co dwa lata Komisji Europejskiej sprawozdaniami z wykonania art. 16 i 17 dyrektywy (poprzednio art. 4 i 5 dyrektywy o telewizji bez granic). W związku z powyższym dla umożliwienia płynnego stosowania zmienianej ustawy zmiany definicji powinny być wdrożone wraz z początkiem kolejnego kwartału. Umożliwi to również odpowiednie dostosowanie rozporządzenia KRRiT wydanego na podstawie art. 15a ust. 2.

Proponowana nowa redakcja art. 11 projektu mogłaby brzmieć:

„Art. 11. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, za wyjątkiem art. 1 pkt. 12, który wchodzi w życie z pierwszym dniem kwartału następującego po dniu wejścia w życie ustawy.”

II. Zestawienie proponowanych zmian pozostających poza zakresem implementacji dyrektywy.

1. Wprowadzenie definicji programu wyspecjalizowanego radiowego.

W związku z zupełnie innym charakterem rynku radiowego, do którego nie przystaje obecna definicja programu wyspecjalizowanego należy rozważyć uzupełnienie definicji zawartych w art. 4 ustawy o definicję programu wyspecjalizowanego radiowego:

„Programem wyspecjalizowanym radiowym jest program radiowy, w którym nie mniej niż 70% czasu nadawania programu w ciągu tygodnia w godz. 6-23 stanowią audycje i inne przekazy realizujące przyjętą specjalizację programu, przy czym w przypadku programu, w którym specjalizacja jest realizowana wyłącznie przez audycje słowne i inne przekazy słowne, te audycje i inne przekazy stanowią nie mniej niż 35% czasu jego nadawania w ciągu tygodnia w godz. 6-23;”

W konsekwencji tej zmiany niezbędna jest zmiana definicji programu wyspecjalizowanego telewizyjnego.

Nowe brzmienie art. 4 pkt 15:

15) programem wyspecjalizowanym telewizyjnym jest program, w którym nie mniej niż 70% czasu nadawania programu w ciągu tygodnia w godz. 6 – 23 stanowią audycje i inne przekazy realizujące specjalizację.

2. Zmiana w projektowanym art. 15 ust. 2 ustawy.

Polega na przywróceniu propozycji zobowiązania nadawców do nadawania w godz. 6.00-23.00 w określonym wymiarze utworów słowno-muzycznych w języku polskim oraz wprowadzenia tygodniowego okresu rozliczania zamiast kwartalnego.

Nowe brzmienie art. 15 ust 2:

„Nadawca programu radiowego, z wyłączeniem programu tworzonego w całości w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub języku regionalnym w rozumieniu art. 19 ustawy z 6 stycznia 2005 r o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym(Dz.U. Nr 17, poz. 141, z późn. zm.), przeznaczą co najmniej 33% tygodniowego czasu nadawania w programie utworów słowno-muzycznych na utwory, które są wykonywane w języku polskim, z tego co najmniej 75% w godzinach 6.00 - 23.00.

Celem zmian w przepisie art. 15 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji jest ochrona języka polskiego, a tym samym kultury narodowej w programach radiowych. Utwory słowno-muzyczne wykonywane w języku polskim są obecne w programach radiowych

głównie w porze najmniejszej słuchalności czyli nocą (między godziną 23.00 a 6.00). Nadawcy większość czasu rozpowszechniania programów radiowych przeznaczają na utwory słowno-muzyczne (75% - 80%), wśród których dominują utwory wykonywane w językach obcych, przede wszystkim w języku angielskim.

Proponowany przepis ma na celu zmianę dotychczasowej praktyki nadawców.

Ustawodawca powinien bronić języka i kultury narodowej, gdyż są to najważniejsze czynniki spajające naród i pozwalające zachować tożsamość narodową.

3. Wykreślenie wyrazu „społeczny” w art. 35a ust. 1 ustawy.

Powyższa zmiana podyktowana jest obowiązkiem wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K 4/06.

4. Dostosowanie do wymogów konstytucyjnych upoważnień ustawowych do wydania rozporządzeń KRRiT.

Zawarte w art. 37 ust. 4 upoważnienie powinno odnosić się również do trybu postępowania w sprawach zmiany koncesji, wprost wskazywać, iż ustawodawca powierzył do uregulowania wzory formularzy. Upoważnienie należy również uzupełnić o wytyczne do wydania rozporządzenia.

Proponowany art. 37 ust. 4 mógłby otrzymać brzmienie:

„4. Krajowa Rada, po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy tryb postępowania w sprawach:

a) udzielania koncesji'

b) zmiany koncesji,

c) cofania koncesji,

d) nabycia lub objęcia udziałów albo akcji, bądź nabycia prawa z udziałów lub akcji przez osobę zagraniczną w spółce, która posiada koncesję na rozpowszechnianie programu,

e) przeniesienia uprawnień wynikających z koncesji.

2) dane które powinien zawierać wniosek;

3) wzory formularzy;

- uwzględniając zakres informacji potrzebny do przeprowadzenia postępowania, bez obciążania wnioskodawców nadmiernymi utrudnieniami i kosztami.”.

Zmiany wymagają również upoważnienia do określania w drodze rozporządzeń KRRiT opłat za udzielenie koncesji (art. 40 ust. 2 ustawy) oraz opłat za wpis do rejestru (art. 42 ustawy).

Należy uznać, iż obecna postać tych dwóch upoważnień ustawowych nie odpowiada wymogom określonym w art. 92 oraz art. 84 i 217 Konstytucji RP. Zgodnie z art. 217 Konstytucji RP „nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy”.

Interpretując art. 217 Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wskazywał, iż wyliczenie w nim zawarte należy rozumieć jako nakaz uregulowania ustawą wszystkich istotnych elementów stosunku daninowego, do których zaliczają się m.in.: określenie podmiotu oraz przedmiotu opodatkowania, stawek podatkowych, zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatku. Trybunał Konstytucyjny podkreślał również, iż wyliczenie zawarte w art. 217 Konstytucji nie ma charakteru wyczerpującego, co oznacza, że wszystkie istotne elementy stosunku daninowego powinny być uregulowane bezpośrednio w ustawie, zaś do unormowania w drodze rozporządzenia mogą zostać przekazane tylko te sprawy, które nie mają istotnego znaczenia dla konstrukcji danej daniny.

Mając powyższe na względzie należy uznać, iż wszystkie wskazane powyżej istotne elementy opłaty koncesyjnej jako jednego z ciężarów publicznych powinny zostać uregulowane w ustawie, a nie jak przewiduje ustawa w obecnym brzmieniu - w rozporządzeniu KRRiT.

Ponadto, zasadne jest również odrębne uregulowanie upoważnień do wydania rozporządzeń w sprawie wysokości opłat (jako obligatoryjnych) i upoważnień do wydania rozporządzeń w sprawie określenia ulg lub podmiotów zwolnionych od ponoszenia opłaty (jako fakultatywnych).

5. Nowe brzmienie art. 37 ust. 2 ustawy.

„Art. 37 ust.2. Koncesja może określać inne warunki prowadzenia działalności niezbędne do realizacji ustawy, a w szczególności:

- a) dodatkowe wymogi programowe,*
- b) możliwość czasowego różnicowania programu emitowanego za pomocą części stacji nadawczych.”*

Wnioskodawca w postępowaniu o udzielenie lub zmianę koncesji deklaruje sposób wykonywania koncesji. Deklaracje te są przedmiotem oceny zgodnie z art. 36 ust.1. Ocena ta stanowi podstawę rozstrzygnięcia postępowania. Obecnie w koncesjach deklaracje

nadawcy złożone w postępowaniu o udzielenie koncesji są przywoływane wraz z rozwinięciem w treści uzasadnienia do koncesji, że rażące odstępianie od tych warunków będzie stanowiło podstawę do cofnięcia koncesji. Ze względu na brak jasnej definicji co uznaje się za rażące odstępianie od zadeklarowanego przez nadawcę sposobu realizacji koncesji oraz na fakt, że niejednokrotnie o udzieleniu koncesji stanowią nieznaczne różnice procentowe między deklaracjami – wprowadzenie kompetencji KRRiT do określania warunków programowych koncesji jest uzasadnione. Ponadto zapis taki daje możliwość określania w koncesji oprócz kwot również elementów jakościowych. Możliwość czasowej zmiany programu w części sieci nadawczej umożliwi regulację zjawiska tzw. rozszczepienia programowego.

6. Zmiana regulacji dotyczącej opłat koncesyjnych.

Zmiany wymagają również upoważnienia do określania w drodze rozporządzeń KRRiT opłat za udzielenie koncesji (art. 40 ust. 2 ustawy) oraz opłat za wpis do rejestru (art. 42 ustawy).

Należy uznać, iż obecna postać tych dwóch upoważnień ustawowych nie odpowiada wymogom określonym w art. 92 oraz art. 84 i 217 Konstytucji RP. Zgodnie z art. 217 Konstytucji RP „nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy”.

Interpretując art. 217 Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wskazywał, iż wyliczenie w nim zawarte należy rozumieć jako nakaz uregulowania ustawą wszystkich istotnych elementów stosunku daninowego, do których zaliczają się m.in.: określenie podmiotu oraz przedmiotu opodatkowania, stawek podatkowych, zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatku. Trybunał Konstytucyjny podkreślał również, iż wyliczenie zawarte w art. 217 Konstytucji nie ma charakteru wyczerpującego, co oznacza, że wszystkie istotne elementy stosunku daninowego powinny być uregulowane bezpośrednio w ustawie, zaś do unormowania w drodze rozporządzenia mogą zostać przekazane tylko te sprawy, które nie mają istotnego znaczenia dla konstrukcji danej daniny.

Mając powyższe na względzie należy uznać, iż wszystkie wskazane powyżej istotne elementy opłaty koncesyjnej jako jednego z ciężarów publicznych powinny zostać uregulowane w ustawie, a nie jak przewiduje ustawa w obecnym brzmieniu - w rozporządzeniu KRRiT.

Ponadto, zasadne jest również odrębne uregulowanie upoważnień do wydania rozporządzeń w sprawie wysokości opłat (jako obligatoryjnych) i upoważnień do wydania rozporządzeń w sprawie określenia ulg lub podmiotów zwolnionych od ponoszenia opłaty (jako fakultatywnych).

W związku z powyższym, proponujemy uzupełnić o rozszerzenie i doprecyzowanie delegacji do rozporządzenia, o którym mowa w art. 40 ustawy o: termin do wniesienia opłaty, opis metody ustalania podstawy do naliczenia opłaty, zróżnicowania opłat w zależności sposobu rozpowszechniania programu, wskazanie kryteriów do obniżenia opłaty ze względu na charakter programu i obowiązki programowe określone w koncesji a także ustalenie maksymalnych stawek opłat.

Punktem wyjścia do dalszych prac mogłaby być następująca propozycja brzmienia art. 40 ustawy:

Art. 40. 1. Za udzielenie koncesji pobiera się opłatę, niezależnie od opłat za używanie urządzeń radiokomunikacyjnych oraz używanie częstotliwości, przewidzianych w ustawie o łączności.

2. Krajowa Rada w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, uwzględniając wyspecjalizowany charakter poszczególnych programów oraz udział w programie tematyki lokalnej, drogę rozpowszechniania (naziemną, rozsiewczą satelitarną, kablową) i sposób rozpowszechniania (analogowy, cyfrowy), maksymalny czas emisji reklam oraz wielkość miast w zasięgu programu ustala, w drodze rozporządzenia, wysokość i termin do wniesienia opłaty, o której mowa w ust. 1 oraz może określić podmioty zwolnione od opłaty.

3. Wysokość opłaty za zmianę koncesji polegającą na usunięciu ograniczeń limitu reklam w programie, rozszerzenia koncesji o inną drogę rozpowszechniania, na zwiększeniu zasięgu programu (liczby mieszkańców objętych zasięgiem rozpowszechniania) podlega zmniejszeniu proporcjonalnie do okresu pozostałego do wygaśnięcia koncesji, po zaokrągleniu do pełnej liczby lat.

4. Za podstawę obliczania wysokości opłaty za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programu drogą rozsiewczą naziemną w sposób analogowy przyjmuje się liczbę mieszkańców na obszarze objętym rozpowszechnianiem programu.

5. Liczbę mieszkańców na obszarze objętym rozpowszechnianiem programów radiowych lub telewizyjnych oblicza się z wykorzystaniem systemu informacji przestrzennej GIS opartego na oprogramowaniu komputerowym zawierającym mapę kraju z podziałem administracyjnym wraz z liczbą mieszkańców przypisaną do poszczególnych gmin.

6. W przypadku części gminy system przypisuje proporcjonalnie liczbę mieszkańców do zajmowanej powierzchni. Obszar objęty rozpowszechnianiem programu przez stację oblicza się następującymi metodami:

a) dla radiofonii z wykorzystaniem częstotliwości UKF - metodą zgodną z Aktami końcowymi Regionalnej Administracyjnej Konferencji Planowania Radiofonii VHF - Genewa 1984, z wykorzystaniem cyfrowej mapy terenu oraz bazy danych zawierającej parametry krajowych i zagranicznych stacji, mających wpływ na zasięg stacji. W obliczeniach zakłada się 95 % czasu niezakłóconego odbioru,

b) dla radiofonii z wykorzystaniem fal średnich - metodą zgodną z Aktami końcowymi Regionalnej Administracyjnej Konferencji Radiofonii Długo- i Średniodalowej (LF/MF) - Genewa 1975, bez uwzględnienia stacji zakłócających,

c) dla telewizji - metodą zgodną z Regionalnym Porozumieniem dla Europejskiego Obszaru Radiodyfuzyjnego dotyczącego użytkowania częstotliwości przez radiodyfuzję w pasmach VHF i UHF przyjętym na Europejskiej Konferencji Radiodyfuzyjnej dla Pasm VHF i UHF, Sztokholm 1961, z wykorzystaniem metody sumowania mocy stacji zakłócających oraz warunków zawartych w aktualnych Zaleceniach ITU oraz przy wykorzystaniu cyfrowej mapy terenu oraz bazy danych zawierającej parametry krajowych i zagranicznych stacji, mających wpływ na zasięg stacji. W obliczeniach zakłada się 99 % czasu niezakłóconego odbioru dla stacji dużej mocy (o mocy promieniowanej większej od 1 kW dla fal metrowych i większej od 10 kW dla fal decymetrowych) i 90 % dla stacji małej mocy (o mocy promieniowanej mniejszej lub równej 1 kW dla fal metrowych i mniejszej lub równej 10 kW dla fal decymetrowych).

7. Opłata za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programu radiowego lub telewizyjnego nie może być wyższa niż:

a) dla rozpowszechniania programu radiowego drogą rozszewczą naziemną w sposób analogowy – 15.000.000 zł, (obecnie dla 100 % pokrycia ludnościowego (38,5 mln osób) dla UKF opłata wynosiłaby 12.317.570 zł)

b) dla rozpowszechniania programu telewizyjnego drogą rozszewczą naziemną w sposób analogowy – 30.000.000 zł, (obecnie dla 100 % pokrycia ludnościowego (38,5 mln osób) opłata wynosiłaby 25.890.000 zł)

c) dla rozpowszechniania programu radiowego drogą rozszewczą naziemną w sposób cyfrowy – zł,

- d) dla rozpowszechniania programu telewizyjnego drogą rozszewczą naziemną w sposób cyfrowy – 15.000.000 zł, (obecnie po okresie przejściowym opłata wynosi 12.945.000 zł)
- e) dla rozpowszechniania programu radiowego drogą rozszewczą satelitarną – zł, (obecnie opłata wynosi 1.000 zł)
- f) dla rozpowszechniania programu telewizyjnego drogą rozszewczą satelitarną – zł.” (obecnie opłata wynosi 10.000 zł)

Odpowiedniej zmiany wymaga również system opłat za wpis do rejestru programów rozprowadzanych w sieciach kablowych.

„Art. 42. 1. Za wpis do rejestru lub wykazu pobiera się opłatę.

2.

1) Maksymalna wysokość opłaty za wpis do rejestru programów rozprowadzanych wynosi Wysokość opłaty jest uzależniona od liczby abonentów korzystających z oferty operatora.

2) Wysokość opłaty za wpis do rejestru programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych wynosi

3) Wysokość opłaty za wpis do wykazu audiowizualnych usług medialnych na żądanie wynosi

3. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji ustala w drodze rozporządzenia sposób pobierania opłaty za wpis do rejestru lub wykazu, ustala wysokość opłaty za wpis do rejestru programów rozprowadzanych.”

7. Określenie w ustawie terminów wpisów do rejestru oraz wykazu (długości obowiązywania wpisu).

Należy określić w ustawie, że wpis do rejestru ma obowiązywać na czas obowiązywania umowy z nadawcą programu. W przypadku wpisu do wykazu udostępnianych publicznie audiowizualnych usług medialnych na żądanie oraz rejestru programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych okres obowiązywania wpisu powinien wynieść 10 lat.

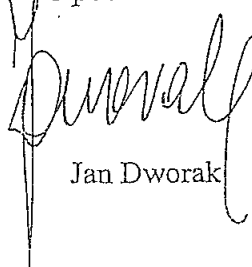
„Art. 42a. 1. Program jest wpisywany do rejestru programów rozprowadzanych na czas określony jako termin ważności (obowiązywania) umowy na rozprowadzanie programu, zawartej pomiędzy operatorem a nadawcą programu.

2. Program rozpowszechniany wyłącznie w systemach teleinformatycznych jest wpisywany do rejestru na 10 lat.

3. Audiowizualna usługa medialna na żądanie jest wpisywana do wykazu na 10 lat.”

Wyrażam nadzieję, iż powyższe uwagi okażą się pomocne przy pracach nad przedmiotowym projektem.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę, iż Krajowa Rada przekazała w odrębnym piśmie skierowanym 31 stycznia 2011 r. do Przewodniczącej Komisji Kultury i Środków Przekazu (znak: KRRiT-070-2/0201/11-2) uwagi w zakresie skutków finansowych projektowanej ustawy. Krajowa Rada podtrzymuje te uwagi wraz z merytorycznym uzasadnieniem. Krajowa Rada będzie dążyć do ustawowego zagwarantowania środków finansowych niezbędnych dla zapewnienia prawidłowości procesu implementacji dyrektywy.

Z poważaniem

Jan Dworak

PRZEWODNICZĄCY
Krajowej Rady Radiofonii
i Telewizji

Warszawa, 31 stycznia 2011 roku

KRRiT - OFO - 2 / 0201 / M - 2

Pani
Iwona Śledzińska-Katarasińska
Przewodnicząca Komisji Kultury
i Środków Przekazu

Szanowna Pani Przewodnicząca,

W związku z pierwszym czytaniem rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw (w związku z implementacją *dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych*) – Druk Nr 3812 z dn. 17.01.2011 r. na posiedzeniu Sejmowej Komisji Kultury i Środków Przekazu w dniu 2 lutego 2011 r., przekazuję informację o działaniach podejmowanych przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji w trakcie procesu legislacyjnego związanego z implementacją dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych do polskiego porządku prawnego, w zakresie zapewnienia środków i potrzeb finansowych wynikających z rozszerzonych zadań KRRiT.

Na każdym etapie prac nad założeniami do projektu ustawy implementującej *dyrektywę o audiowizualnych usługach medialnych*, Przewodniczący KRRiT zgłaszał Ministrowi Kultury i Dziedzictwa Narodowego, który przygotowywał projekt tej ustawy, opinie i uwagi o konieczności zabezpieczenia niezbędnych środków finansowych w budżecie państwa w związku z nałożeniem na KRRiT **rozszerzonych zadań**.

W przekazanym do KRRiT przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego przy piśmie z dnia 30 czerwca 2010 r. projekcie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw (w związku z implementacją *dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych*) nie zostały przedstawione konkretne, kwotowe skutki wynikające ze zmian wprowadzonych tą ustawą dla KRRiT oraz źródła ich finansowania.

Przewodniczący KRRiT w piśmie skierowanym do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 18 sierpnia 2010 r. przedstawił stanowisko KRRiT w zakresie potrzeb finansowych wynikających z rozszerzonych zadań KRRiT związanych z implementacją dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, oszacowanych na łączną kwotę 918 tys. zł, przede wszystkim w związku z koniecznością zwiększenia zatrudnienia w Biurze KRRiT o 10 etatów w 2011 roku (co powoduje wzrost wydatków na wynagrodzenia osobowe z pochodnymi) oraz koniecznością zabezpieczenia

odpowiedniego sprzętu komputerowego, oprogramowania, powierzchni biurowej, materiałów i sprzętu biurowego itp. oraz potrzeb w zakresie oprogramowania dedykowanego dotyczącego rejestru programów, dostawców i nadawców.

W toku dalszych prac nad projektem ustawy Przewodniczący KRRiT podtrzymał opinię o konieczności uwzględnienia w uzasadnieniu do projektu tej ustawy zapisu dotyczącego zwiększenia wydatków budżetu państwa w części dotyczącej KRRiT w związku z **nowymi kompetencjami i obowiązkami KRRiT**, wynikającymi z implementacji dyrektywy.

W związku z planowanym rozpatrzeniem projektu ustawy implementacyjnej na posiedzeniu Komitetu Stałego Rady Ministrów w dniu 21 października 2010 r. Przewodniczący KRRiT w piśmie do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego zwrócił uwagę na sformułowanie ujętych w uzasadnieniu do tej ustawy w „Ocenie Skutków Regulacji” i zakwestionował zawarte tam stwierdzenie, że **implementacja Dyrektywy audiowizualnej na grunt prawa krajowego nie rodzi skutków finansowych dla budżetu państwa, a w szczególności kosztów działalności regulacyjnej**. Jednocześnie przedstawił potrzeby finansowe związane z realizacją przez KRRiT w 2011 roku nowych zadań na kwotę 918 tys. zł uzasadnione koniecznością zatrudnienia nowych pracowników oraz wyposażenia Biura KRRiT w odpowiednie narzędzia pracy.

Projekt ustawy na wniosek Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego zdjęty został z porządku obrad Komitetu Stałego Rady Ministrów w dniu 21 października 2010 r. skierowany do dodatkowych uzgodnień z Ministrem Finansów, Prezesem Rządowego Centrum Legislacji, Ministrem Spraw Zagranicznych, Ministrem Kultury oraz Przewodniczącym KRRiT.

W projekcie ustawy z dnia 8 listopada 2010 r. w „Ocenie Skutków Regulacji” w ppkt 3.1. dotyczącym pokrywania skutków finansowych prowadzenia rejestru i wpisów ze środków budżetowych KRRiT uwzględniono przypis w brzmieniu:

„Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji przedstawiła ocenę skutków finansowych wynikających z implementacji dyrektywy 201/13/UE (918.000 zł), środki te zostały zaplanowane w projekcie ustawy budżetowej na rok 2011 skierowanym do Sejmu. W kwocie tej ujęte są wszystkie koszty związane z implementacją Dyrektywy”.

W piśmie skierowanym do Przewodniczącego Stałego Komitetu Rady Ministrów, Pana M. Boniego z dnia 1 grudnia 2010 r. KRRiT wniosła o dokonanie zapisu w pkt 3, ppkt.3.1. „Ocena Skutków Regulacji” w następującym brzmieniu:

„Ustawa wprowadza dodatkowe koszty obciążające budżet państwa w części dotyczącej KRRiT. Potrzeby finansowe Krajowej Rady na realizację rozszerzonych zadań wynikających z implementacji Dyrektywy 201/13/UE o audiowizualnych usługach medialnych w 2011 roku wynoszą 918 tys. zł, z tego 702 tys. zł na wynagrodzenia osobowe (z pochodnymi z tytułu zatrudnienia 10 nowych pracowników) oraz 216 tys. zł na pozostałe wydatki bieżące i wydatki

majątkowe i uwzględnione zostały w projekcie ustawy budżetowej na rok 2011 w części 09 – Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji”.

Sekretarz Komitetu Stałego Rady Ministrów w piśmie skierowanym do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 2 grudnia 2010 r. stwierdziła, iż stanowisko Przewodniczącego KRRiT zawarte w ww. piśmie z dnia 1 grudnia 2010 r. jest zbieżne z uwagą Ministra Finansów i zaproponowała nowy zapis w zakresie skutków finansowych wynikających dla KRRiT w związku z implementacją dyrektywy unijnej.

W piśmie Sekretarza Stałego Komitetu Rady Ministrów skierowanym do Sekretarza Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 2010 r. przedstawione zostały ustalenia podjęte przez Komitet Rady Ministrów między innymi w sprawie sprawdzenia przez Ministra Finansów (na posiedzenie Rady Ministrów) potrzeb w zakresie wyodrębnienia kwoty na wynagrodzenia osobowe w związku z uwagą zgłoszoną przez Przewodniczącego KRRiT podczas posiedzenia Komitetu RM w dniu 2 grudnia 2010 r. KRRiT nie otrzymała informacji o stanowisku Ministra Finansów w tej kwestii.

W przedłożonym Sejmowi RP projekcie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw – Druk Nr 3812 z dn. 17.01.2011 r., w „Ocenie Skutków Regulacji” nie uwzględniono zapisów dotyczących zwiększonych potrzeb finansowych związanych z realizacją rozszerzonych zadań wynikających dla KRRiT ze znowelizowanej ustawy.

Należy podkreślić, że bez zabezpieczenia odpowiednich środków na płatności KRRiT w 2011 roku w zakresie wydatków bieżących, szczególnie w zakresie wynagrodzeń osobowych z pochodnymi (na zatrudnienie 10 nowych pracowników etatowych) nałożone będą na Przewodniczący KRRiT nowe obowiązki. Zgodnie z zapisem ujętym w pkt 3, ppkt 3.1 (str. 68) „Oceny Skutków Regulacji” tej ustawy, Przewodniczący KRRiT zobowiązany będzie do prowadzenia dodatkowych rejestrów operatorów audiowizualnych usług medialnych, którym objęte zostaną usługi: 1) rozpowszechniania programu telewizyjnego wyłącznie w systemie teleinformatycznym; 2) rozprowadzanie programu telewizyjnego oraz do prowadzenia wpisów do wykazu za udostępnienie audiowizualnej usługi medialnej na żądanie.

Należy stwierdzić, że również budżet KRRiT określony ustawą budżetową na rok 2011 nie przewiduje środków na ten cel. Poniżej przedstawiam analizę potrzeb w tym zakresie.

1. W projekcie ustawy budżetowej na 2011 rok w części 09 – Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji w ramach zgłoszonej kwoty wydatków w wysokości 20 590 tys. zł uwzględnione zostały minimalne potrzeby finansowe KRRiT (skutki roczne) związane z realizacją przez KRRiT zadań wynikających z implementacji Dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych na poziomie 918 tys. zł.

Na powyższą kwotę składają się płatności z tytułu:

1) <u>wydatków bieżących</u>	779 tys. zł
z tego:	
1.1) wynagrodzenia osobowe związane z przewidzianym zwiększeniem zatrudnienia o 10 etatów kalkulacyjnych na realizację następujących zadań:	597 tys. zł
a) <u>w Departamencie Komunikacji Kablowej</u>	1 etat
– na prowadzenie rejestru operatorów audiowizualnych usług medialnych oraz wpisów do wykazu za udostępnienie audiowizualnej usługi medialnej na żądanie	
b) <u>w Departamencie Prawnym</u>	1 etat
– na obsługę prawną dla zapewnienia ciągłości i należytego poziomu obsługi Biura KRRiT	
c) <u>w Departamencie Techniki</u>	1 etat
– na monitorowanie rozwoju nowych technologii związanych z usługami jako potencjalnymi kanałami dystrybucji tych usług	
d) <u>w Departamencie Programowym</u>	6 etatów
z tego na:	
– kontrolę programów telewizyjnych (publicznych i koncesjonowanych) pod kątem przepisów dotyczących ochrony małoletnich	3 etaty
– kontrolę programów pod kątem spełnienia wymagań art. 15 ust. 1 i 3 ustawy o rtv	3 etaty
e) <u>W Departamencie Prezydialnym KRRiT</u>	1 etat
– na prowadzenie obsługi wnoszonych przez nadawców i użytkowników skarg i wniosków	
1.2) pochodne od tych wynagrodzeń (składki na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy)	105 tys. zł
1.3) pozostałe wydatki bieżące (na zakup materiałów i sprzętu biurowego, powierzchni biurowej, itp.)	77 tys. zł
2) <u>wydatków majątkowych</u>	139 tys. zł
na zakupy inwestycyjne (komputery, oprogramowanie, drukarki)	

2. Niezbędne potrzeby finansowe KRRiT z tego tytułu na lata 2012 – 2013 zgłoszone zostały Ministrowi Finansów w projekcie budżetu zadaniowego KRRiT w sierpniu 2010 r., odpowiednio w kwocie: 1 250 tys. zł i 1 400 tys. zł.
3. Podane wyżej kwoty na to dodatkowe ustawowe zadanie w latach 2011 – 2013 traktujemy jako wielkości minimalne, które podlegać będą podwyższeniu w miarę uzyskiwanych informacji od firm zewnętrznych odnośnie kosztów zleconych usług (to jest: monitoringu w zakresie produkt placement, wyszukiwania nowych usług audiowizualnych w sieci Internet, kontroli w zakresie ochrony małoletnich i promocji audycji europejskich, prowadzenia wyszukiwania nowopowstałych platform, które uchylają się przed obowiązkiem zgłoszenia usług do rejestru), co zostanie uwzględnione w Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011-2013.
4. W skorygowanym projekcie wydatków budżetowych KRRiT na 2011 rok zawartych w piśmie Przewodniczącego KRRiT z dnia 21 września 2010 roku skierowanym do Ministra Finansów ramach kwoty ogółem wydatków w wysokości 20 590 tys. zł wydatki na wynagrodzenia osobowe wyniosły 10 935 tys. zł (w tym 597 tys. zł z tytułu 10 etatów kalkulacyjnych na zatrudnienie nowych pracowników w związku z wejściem w życie powyższej ustawy).
5. W przyjętej przez Sejm w dniu 17 grudnia br. ustawie budżetowej na rok 2011, na podstawie uwzględnienia zgłoszonych 2 poprawek, ustalony poziom wydatków budżetowych KRRiT na 2011 rok został ograniczony, w porównaniu do zgłoszenia KRRiT, łącznie o 2 700 tys. zł (tj. z kwoty 20 590 tys. zł do kwoty 17 890 tys. zł; całość zmniejszenia dotyczyła wydatków bieżących), w tym w zakresie wynagrodzeń zmniejszono o kwotę 1 730 tys. zł (1 400 tys. zł + 330 tys. zł), co oznaczało ograniczenie środków na wynagrodzenia osobowe KRRiT w 2011 roku do kwoty 9 205 tys. zł (10 935 tys. zł – 1 730 tys. zł).
Natomiast w ramach wydatków majątkowych pozostały środki w kwocie zgłoszenia, tj. w wysokości 1 454 tys. zł, w tym 139 tys. zł z tytułu zakupów inwestycyjnych wynikających z wdrożenia ustawy implementującej dyrektywę unijną o usługi audiowizualne.
6. W wyniku powyższego w ustawie budżetowej na 2011 rok na wynagrodzenia osobowe są zabezpieczone środki w wysokości 9 205 tys. zł, tj. aż o 236 tys. zł mniejsze, w porównaniu do kwoty wynagrodzeń zrealizowanej w 2010 roku (9 441 tys. zł; bez dofinansowania z rezerwy ogólnej Rady Ministrów w kwocie 218 tys. zł).
7. Zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej, w 2011 roku wielkość wynagrodzeń nie

może przekroczyć wielkości wynagrodzeń z 2010 roku w jednostkach sektora finansów publicznych (w tym również Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji).

8. Jak z powyższego wynika, skutki finansowe zmniejszenia przez Parlament wydatków budżetowych KRRiT w ustawie budżetowej na 2011 rok w zakresie wynagrodzeń osobowych są **drastyczniejsze**, niż wynikałoby to z poziomu wynagrodzeń osobowych, który określiłaby KRRiT na 2011 rok na podstawie ww. ustawy z dnia 26 listopada 2010 r.

9. Jednocześnie pragnę podkreślić, że w piśmie Ministra Finansów z dnia 3 stycznia br., znak: FSB-0310-8.20/CZZ943-2010 skierowanym do Pana Macieja Berka, Sekretarza Rady Ministrów zawarte jest stwierdzenie, iż: „...wydatki na wynagrodzenia osobowe zostały zmniejszone o kwotę 1 730 tys. zł i wynoszą 9 205 tys. zł, tj. ukształtowane są na poziomie roku 2010”.

Stwierdzenie to jest niezgodne z prawdą. Wynagrodzenia osobowe w planie finansowym na 2010 rok wynosiły 9 441 tys. zł (bez dofinansowania z rezerwy ogólnej Rady Ministrów w kwocie 218 tys. zł) i wykonane zostały w kwocie 9 441,2 tys. zł (po wyeliminowaniu kwoty środków z ww. dofinansowania).

10. Zmniejszenie środków na wynagrodzenia osobowe o kwotę 236 tys. zł pociąga za sobą konieczność między innymi ograniczenia planu zatrudnienia w Biurze KRRiT o około 4-5 etatów kalkulacyjnych związanych z realizowaniem zadań przez Biuro KRRiT wynikających z dotychczasowych zapisów ustawowych (w tym między innymi: ustawy o radiofonii i telewizji i ustawy o opłatach abonamentowych).

Konsekwencją powyższego ograniczenia jest także brak możliwości zabezpieczenia w planie finansowym na 2011 rok środków na planowaną wypłatę odpraw emerytalnych w II półroczu br. 3 osobom łącznie w wysokości 91 tys. zł. Aby posiadać odpowiednie środki na wypłatę odpraw emerytalnych zmuszeni jesteśmy do podejmowania między innymi następujących działań w I półroczu br.:

- 1) nieprzyjmowania pracowników na powstałe wcześniej wakaty,
- 2) blokowania oszczędności powstałych w wynagrodzeniach osobowych z tytułu zwolnień lekarskich.

11. Należy podkreślić, iż w planie zatrudnienia na 2010 rok w wysokości 133 etatów kalkulacyjnych na wypełnianie wszystkich zadań ustawowych występował niedobór w zatrudnieniu w wysokości 17 etatów, co zostało ograniczone przez częściowe uwzględnienie w zgłoszonym (Ministrowi Finansów w sierpniu 2010 roku, a następnie Sejmowym i Senackim Komisjom w październiku 2010 roku) projekcie planu zatrudnienia na 2011 rok potrzeb w wysokości 9 etatów, z tego dla:

12.1. <u>Departamentu Ekonomicznego</u>	4 etaty
z tego na:	
– planowanie, rozliczanie i analizowanie wykorzystania środków publicznych przez spółki radiofonii i telewizji publicznej	2 etaty
– planowanie i analizy budżetu KRRiT	1 etat
– korespondencję z abonentami w sprawie umorzenia i rozłożenia na raty zaległych opłat abonamentowych rtv	1 etat
12.2. <u>Departamentu Programowego</u>	3 etaty
– na kontrolę działalności nadawców radiowych i telewizyjnych	
12.3. <u>Departamentu Polityki Europejskiej i Współpracy z Zagranicą</u>	1 etat
– na prowadzenie działalności międzynarodowej w dziedzinie radiofonii i telewizji	
12.4. <u>Departamentu Techniki (wraz z Zespołem ds. Informatyki)</u>	1 etat
– na prace związane z procesem cyfryzacji oraz wdrożenie i utrzymanie Elektronicznego Systemu Obiegu Dokumentów oraz nadzór administracyjny nad istniejącymi systemami, szczególnie sieciowymi	

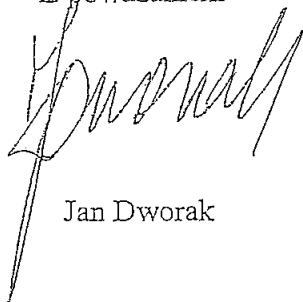
12. Ograniczony w ustawie budżetowej na 2011 rok poziom wydatków budżetowych w zakresie wynagrodzeń osobowych nie zapewnienia realizacji zadań wynikających z dotychczas obowiązujących ustaw przez Biuro KRRiT, w tym między innymi związanych z realizacją zadań dotyczących: rozliczania wykorzystania środków publicznych przez spółki radiofonii i telewizji publicznej, a także planów finansowo-programowych przedsięwzięć w zakresie realizacji zadań misyjnych wymagających finansowania ze środków publicznych (z uwzględnieniem części kosztów funkcjonowania i rozwoju) jednostek radiofonii i telewizji publicznej (co wynika z ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych), funkcji kontrolnej działalności nadawców radiowych i telewizyjnych, cyfryzacji telewizji i przewidywanej cyfryzacji radiofonii, budżetu KRRiT, rozpatrywania wniosków od abonentów w sprawie umorzenia i rozłożenia na raty zaległych opłat abonamentowych.

13. Jednocześnie, w związku z ograniczeniem w ustawie budżetowej na 2011 rok, w porównaniu do zgłoszenia KRRiT pozostałych wydatków bieżących o kwotę 667 tys. zł, zachodzi również konieczność dostosowania poziomu tych wydatków, co powoduje, że Krajowa Rada musi zrezygnować z realizacji zadania dotyczącego remontu siedziby KRRiT przy ul. Sobieskiego 101.

W tej sytuacji, po wejściu w życie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw w związku z implementacją dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, w celu jej pełnej realizacji przez Krajową Radę, Przewodniczącą KRRiT wystąpi z wnioskiem do Prezesa Rady Ministrów o dofinansowanie budżetu KRRiT z rezerwy ogólnej Rady Ministrów o odpowiednio wyliczone środki, w odniesieniu do potrzeb zgłoszonych w projekcie planu wydatków budżetowych KRRiT na 2011 rok w ujęciu rocznym w wysokości 779 tys. zł, z tego:

- wynagrodzenia osobowe – 597 tys. zł (na zatrudnienie 10 nowych pracowników),
- pochodne od tych wynagrodzeń – 105 tys. zł,
- pozostałe wydatki bieżące – 77 tys. zł.

Z poważaniem

Jan Dworak